

Ἄξιον Ἔστί (Βασίλειος Γοντικάκης Ἀρχιμανδρίτης)

[Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Βασίλειος Ἰβηρίτης \(Γοντικάκης\) / Θεολογία και Ζωή / Ὁρθόδοξη πίστη](#)

«Παρθενική πανήγυρις σήμερον ἀδελφοί, ...συνεκάλεσε γάρ ἡμᾶς ἡ ἅγια Θεοτόκος,...τό ἐργαστήριον τῶν δύο φύσεων, ...ἡ παστάς, ἐν ἧ ὁ Λόγος ἐνυμφεύσατο τήν σάρκα...».

Όλος αυτός ο Παράδεισος τῆς θείας Λειτουργίας καί τοῦ ναοῦ τούτου, ὅλη ἡ καινή κτίσις ὀφείλεται στήν Κυρία Θεοτόκο. Καί ὅποιος δέν ὁμολογεῖ τήν Παναγία, Παρθένο Θεότοκο, «χωρίς ἐστι τῆς Θεότητος». Αυτό τό ὄνομα τῆς Θεοτόκου ὅλον συνιστᾶ τό μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας.

Καί πρό ἡμερῶν κάποιος νέος μοναχός ρώτησε ἕνα γέροντα ὀγδόντα ἐτῶν, πού ζῆ χρόνια στό Ὅρος: «Γέροντα, τί κατάλαβες τόσα χρόνια πού ζῆς ἐδῶ; Τί πρέπει νά προσέξῃ ὁ μοναχός, γιά νά σωθῆ;» Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀγράματου καί σοφοῦ γέροντα ἦταν σύντομη καί σαφής: «Νά πιστεῦς ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεάνθρωπος καί ἡ Παναγία Μητέρα Του Θεοτόκος καί Παρθένος».

Μά γιατί νά δίδεται τόση σημασία στήν ὀρθή πίστι στόν Θεάνθρωπο Κύριο καί στήν ἀειπάρθενο Θεοτόκο; Γιατί τόσο νά ἐπιμένῃ σ' αὐτό τό σημεῖο ὀλόκληρη ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀπό τούς μεγάλους Πατέρας μέχρι τόν τελευταῖο μοναχό;

Σ' αὐτό τό σημεῖο μᾶς βοηθᾷ πολύ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μέ ὅσα γράφει στήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή του: «Πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τήν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εἰς τήν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι». Πρὶν ἔλθῃ ἡ πίστις, ἡ καινὴ κτίσις μέσα στήν ὁποία ζοῦμε τώρα, ἤμασταν κλεισμένοι καί ἐφρουρούμεθα ἀπὸ τό νόμο ἀναμένοντας «τήν μέλλουσαν πίστιν». Ἀλλά ὁ νόμος δέν μπορεῖ νά μᾶς σώσῃ. Δέν μπορεῖ νά μᾶς δώσῃ αὐτό πού ζητᾶμε. Ὁ νόμος εἶναι μιά κατάρρα.

Εἶναι μιά φυλακή. Τό πολύ-πολύ νά ἀποδειχθῇ, νά γίνῃ μιά φρουρά, μιά προφύλαξι. Δέν μπορεῖ ὅμως νά μᾶς δώσῃ αὐτό πού βαθειά λαχταρᾷ ἡ φύσι μας.

Ὁ Θεός ἔπλασε τόν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα ἰδική Του καί ὁμοίωσι. Ὅπως λέει ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ, «ἐκ τῶν ἀρχηγόνων στοιχείων» ἔπλασε τό σῶμα μας. Καί ἐνεφύσησε σ' αὐτό πνεῦμα ζωῆς. Μᾶς ἔδωσε «μοῖραν Θεοῦ», κατὰ τόν Μέγα Βασίλειο. Ἔτσι θά μπορούσαμε ἐμεῖς, ὑπακούοντας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, νά φτάναμε στό καθ' ὁμοίωσιν, στή θέωσι. Ἐμεῖς ὅμως δέν τό κάναμε. Παρακούσαμε τοῦ Κτίσαντος ἡμᾶς. Ἀμαυρώσαμε τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἰλύν τῶν παθῶν. Καί δέν μπορούσαμε πιά νά ἐλευθερωθοῦμε. Δέν μπορούσαμε νά ἐπανέλθωμε στόν παράδεισο, νά βροῦμε τό δρόμο πρὸς τή θέωσι.

Καί γεννᾶται τό ἐρώτημα: Ὁ Θεός δέν μπορούσε νά μᾶς σώσῃ; Αὐτός εἶναι Θεός. Σ' αὐτόν ὅλα εἶναι δυνατά. Δέν θά μπορούσε νά μᾶς ἐπαναφέρῃ πάλι στόν παράδεισο πού ἐχάσαμε;

Ἡ ἀπάντησι δέν εἶναι τόσο εὔκολη καί ἀπλή. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάτι μεγάλο, ὅπως ἐλέχθη. Εἶναι προικισμένος μέ τήν ἐλευθερία. Εἶναι κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Καί πρέπει νά συνεργήσῃ γιά τή σωτηρία του. Ἀλλοιῶς ἡ διὰ τῆς βίας καί παρά τή θέλησί του σωτηρία εἶναι κόλασι γιά τόν ἄνθρωπο, ἐξαφάνισι καί ἐξουδετέρωσι τῆς δυνατότητας πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός νά μπορέσῃ νά γίνῃ Θεός κατὰ χάριν. Γι' αὐτό ὁ Θεός περίμενε αἰῶνες καί γενεές. Γιά νά βρεθῇ τό κατάλληλο πρόσωπο, ἐκεῖνο πού οἰκεία βουλή, μέ τή θέλησί του, ἐλεύθερα θά ἔλεγε ναί στό Θεό. Θά ὑπάκουε στό θεῖο θέλημα γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Καί ὅταν ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλε ὁ Θεός τόν Υἱόν Αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τούς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν. Τό πλήρωμα τοῦ χρόνου εἶναι ἡ Παρθένος. Σκοπός τῆς δημιουργίας ἦταν νά γεννηθῇ ἡ Παρθένος. Ὅταν αὐτή παρουσιάστηκε, ὅταν αὐτή γεννήθηκε, βρέθηκε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού θά διόρθωνε τό πταῖσμα τῶν

πρωτοπλάστων. Θά γεννοῦσε τόν Σωτήρα. Θά ἀνεδεικνύετο Θεοτόκος. «Θεοτόκε Παρθένε, ἡ τεκοῦσα τόν σωτήρα, ἀνέτρεψας τήν πρώτην κατάραν τῆς Εὐας...»

Αὐτή εἶναι ἡ καλή ἐν γυναξί. Ἡ τῷ Θεῷ προορισθεῖσα γενέσθαι μήτηρ αὐτοῦ. Ἡ προεκλεχθεῖσα ἀπό πασῶν τῶν γενεῶν. Αὐτή πού ἦταν ἄμωμος καί ἀμόλυντος. Πού ἀπό τή βρεφική ἡλικία εἰσηλθε εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων. «Τῶν Ἁγίων εἰς Ἅγια ἡ Ἅγια καί ἄμωμος ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι εἰσοικίζεται...».

Ἐκεῖ μένει. Τρέφεται κατά τό σῶμα μέ τροφή ἀγγέλων. Τρέφεται κατά τόν νοῦν μέ οὐράνια νοήματα. Δέν ζῆ γιά τόν ἑαυτό της. Ζῆ γιά τό Θεό. Καί φθάνει στήν ὠριμότητα ἐκεῖνη νά δεχθῆ τόν ἀρχαγγελικό ἀσπασμό. Νά πῆ ναί στό Θεό. Νά πῆ τό «γέννοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου» στόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ: Ἄς γίνῃ σέ μένα, στήν ψυχή καί στό σῶμα μου, κατά τό ρῆμα σου, κατά τήν θέλησι τοῦ Θεοῦ. Καί ἀρχίζει νά σαρκοποιῆ τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ. Καί ἀναδεικνύεται Θεοτόκος.

Δέν διήλθε δι' αὐτῆς ὡς διά σωλήνος ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι ἄλλος ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ἄλλος ὁ Υἱός τῆς Παρθένου. Ὁ Θεάνθρωπος, ὁ εἷς Θεός μέ δύο φύσεις, εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ὁ Υἱός τῆς Παρθένου. Καί ὅποιος αὐτό δέν πιστεύει, ἐκπίπτει τῆς υἰοθεσίας πού ἔχει ἐπαγγελθῆ, πού εἶναι ὑποσχεμένη στούς πιστούς.

Αὐτή σαρκοποιεῖ διά τῶν ἰδίων ἀχράντων αἱμάτων της, τῆ ἐπισκιάσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, τήν εὐδοκία τοῦ Πατρός. Αὐτή ἀναδεικνύεται ἡ κλίμαξ δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός καί ἡ γέφυρα ἡ μετάγουσα τούς ἐκ γῆς πρός οὐρανόν. Αὐτή εἶναι τό μεθόριον τῆς κτιστῆς καί ἀκτίστου φύσεως καί οὐδεῖς ἄν ἔλθοι πρός Θεόν, εἰ μή δι' αὐτῆς τε καί τοῦ ἐξ αὐτῆς Μεσίτου.

Εἶναι ἡ οὐρανώσασα τό γεῶδες ἡμῶν φύραμα. Διά τῆς προσφορᾶς τοῦ καθαροῦ καί ἀμόλυντου ἑαυτοῦ της ἀρτοποιήθηκε ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς. Μπῆκε στό ἀνθρώπινο φύραμα ἡ ζύμη τῆς Βασιλείας. Ἔκαμε τή γῆ οὐρανό, τήν κτίσι δυνάμει παράδεισο.

Αὐτή εἶναι τό πέρας τῶν προφητικῶν προρρήσεων. Αὐτήν προκατήγγειλαν ἄνωθεν οἱ Προφῆται στάμνον, ράβδον, τράπεζαν, χρυσοῦν θυμιατήριον, ὅπως ἀκούσαμε νά ψάλουν οἱ ψάλται κατά τήν ὥρα πού ἐνεδύετο τήν ἀρχιερατική στολή ὁ Ἀρχιερεύς. Καί αὐτή ἡ ἔνδυσις τοῦ Ἀρχιερέως τήν ἀνάληψι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπό τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ εἰκονίζει. Καί ὅπως δέν ἦταν δυνατή ἡ πλάσις τοῦ ἀνθρώπου πρὶν ὑπάρξη ὁ πηλός, ἔτσι καί μετά τήν πτώσι δέν ἦταν δυνατή ἡ ἀνάπλασι, χωρὶς νά γίνῃ ἡ φύσι μας ἔνδυμα τοῦ κτίσαντος. Σ' αὐτήν λοιπόν τήν Παναγία Παρθένο καταλήγουν καί πέρας λαμβάνουν ὅλες οἱ προφητεῖες καί προτυπώσεις. Ἡ βάτος, ἡ κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ, ἡ θάλασσα ἡ ἐρυθρά, τό ἀλατόμητον Ὅρος αὐτήν προεμήνυαν.

Ἀλλά καί ὅλη ἡ δημιουργία- χρόνος καί ἱστορία-σ' αὐτή βρίσκει τήν καταξίωσι καί

χαρά της. «Ἐπί σοί χαίρει, κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις...». Εἶναι ἐκείνη ἐν ἧ θεωροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Καί οἱ θεῖοι μελωδοί, γιά νά ἐκφράσουν τό ἄρρητο κάλλος τῆς Παρθένου, ἐπιστρατεύουν ὅλη τή δημιουργία, φέρουν ὅλες τίς λαμπρές εἰκόνες τῆς φύσεως. Καί τήν ὀνομάζουν ἄρουραν εὐκαρπον, θάλασσαν καί πέλαγος χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ὄρθρον φαιινόν, φωτεινήν νεφέλην, ἄμπελον εὐκληματοῦσαν, ἐλαίαν κατάκαρπον, περιστεράν ἀμόλυτον. Καί καταλήγουν καί καταλαβαίνουν οἱ ψαλμωδοί τήν ἀδυναμία τους, καί ὁμολογοῦν: «Ἐπερίπταται, Θεοτόκε ἀγνή, τό θαῦμα σου τήν δύναμιν τῶν λόγων».

Ξεπερνᾷ τό θαῦμα καί τό ἄρρητον κάλλος τῆς Παρθένου τό θαῦμα καί τό κάλλος τῆς δημιουργίας. Καί ἕνας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ἐρμηνεύει τό λόγο τοῦ Θεοῦ, διά τοῦ ὁποίου χαρακτηρίζει τά δημιουργήματά Του «καλά λίαν», μέ τό πρόσωπο τῆς Παρθένου: Τό «καλά λίαν» ἀναφέρεται στό κάλλος καί τήν καλωσύνη τῆς Παρθένου. Εἶναι καλά, γιατί ὁδηγοῦν στήν Παρθένο, καταλήγουν σ' αὐτήν πού εἶναι ἡ «καλλονή τοῦ Ἰακώβ». Ὁ Θεός μέσω ὅλης τῆς δημιουργίας διέκρινε τό σκοπό, τό τέλος, τόν ἀνθό της, πού εἶναι ἡ Παρθένος. Γι' αὐτό εἶδε καί ὀνόμασε καλά λίαν τά πάντα.

Σ' αὐτήν καί δι' αὐτῆς χρόνος καί φύσις καινοτομοῦνται. Τότε λοιπόν πού παρουσιάζεται ἡ Παρθένος, ξαναπαίνομε στόν παράδεισο τῆς ἐλευθερίας καί τοῦ θείου κάλλους. Ξαναπαίνομε τήν υἰοθεσία. Μποροῦμε νά γίνωμε παιδιά τοῦ Θεοῦ. Καταγλαΐζεται ὄντως ὁ κόσμος. Εἶναι ἡ «μόνη κοσμήσασα τήν ἀνθρωπότητα τῷ τόκῳ αὐτῆς». Ὅλο τό κάλλος τῆς Παρθένου εἶναι ἔσωθεν. Εἶναι ὁ καρπός τῆς κοιλίας της, εἶναι ὁ Υἱός της, τό φῶς τοῦ κόσμου. Τώρα ὁ κόσμος φωτίστηκε, ἔγινε καινός. Ἐγινε τό σπίτι μας. Μποροῦμε νά ζήσωμε, νά τραφοῦμε, νά σωθοῦμε ἀπό τόν Υἱόν τῆς Παρθένου καί Θεόν ἡμῶν.

Τώρα δέν εἶμαστε δοῦλοι τοῦ νόμου, ἀλλά φίλοι τοῦ Χριστοῦ. «Ἐγώ δέν σᾶς λέω δούλους, ἀλλά φίλους, γιατί ὅσα ἤκουσα παρά τοῦ Πατρός μου σᾶς τά ἐγνώρισα». Μποροῦμε νά ἀπολαύσωμε τήν υἰοθεσία, νά ξαναγίνωμε παιδιά τοῦ Θεοῦ καί κατά θέσι παιδιά τῆς Ἀειπαρθένου, τήν ὁποία μᾶς ἐμπιστεύθηκε διά τοῦ ἀγίου Ἰωάννου ὡς Μητέρα. Τώρα ὅλα κινοῦνται, ἱεουργοῦνται πνευματικῶς μέ ἄλλους νόμους. Τώρα προχωροῦμε πρὸς τό Πάσχα, τό Χριστό. Τήν ὁδό, τήν διάβασι, τό ξεπέρασμα, τήν ἐπέκτασι. Καί ὁ μακαρισμός τῆς γυναικός ἐκ τοῦ ὄχλου, πού εἶπε γιά τόν Ἰησοῦ: «μακαρία ἡ βαστάσασά σε καί μαστοί οὐς ἐθήλασας», συνεπληρώθη ἀπό τόν Κύριον καί τόν Υἱόν της μέ τό: «Μενοῦνγε, μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν».

Καί τοῦτο πολλές φορές ἐρμηνεύεται ἀπό τούς ἐκτός τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

σάν υποτίμησι τῆς Παρθένου, ἐνῶ εἶναι ἐπαύξεισι τοῦ μακαρισμοῦ τῆς καί ἐπέκτασι καί ἄπλωμα τῆς εὐλογίας τῆς Θεοτόκου σ' ὅλους: Δέν εἶναι μόνον αὐτή μακαρία. Δι' αὐτῆς, τῆς ἀειμακαρίστου καί παναμώμου, μποροῦν ὅλοι νά γίνουν μακάριοι. Αὐτή εἶναι πού ἄκουσε τό Λόγο τοῦ Θεοῦ διά τοῦ ἀγγέλου, τόν δέχτηκε ὑπάκουα καί ἀγνά. Καί δέν τόν φύλαξε μόνο, ἀλλά συνεκράθη μέ αὐτόν καί σαρκοποίησε καί γέννησε τό Θεάθρωπο Κύριο. Καί ἀγιάστηκε ἡ ἴδια ἐξ αὐτοῦ. Καί ἔγινε Παναγία. Γιατί ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ παρθενικήν μήτραν ἠγίασεν τῷ τόκῳ αὐτοῦ. Καί τώρα κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἀκούσῃ τό Λόγο τοῦ Θεοῦ. Νά τόν φυλάξῃ μέσα του. Καί, κατά τό ὑπόδειγμα τῆς Παρθένου, νά συλλάβῃ τή χαρά τήν ἄφατη καί νά γίνῃ κατά χάριν μήτηρ Θεοῦ. Καί μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος: «Μακάριος ὁ τό φῶς τοῦ κόσμου ἐν ἑαυτῷ μορφωθέν θεασάμενος, ὅτι αὐτός ὡς ἔμβρυον ἔχων τόν Χριστόν, μήτηρ αὐτοῦ λογισθήσεται, καθὼς ἐκεῖνος ὁ ἀψευδῆς ἐπηγγείλατο· «Μήτηρ μου» λέγων «καί ἀδελφοί καί φίλοι οὗτοί εἰσι». Ποῖοι; «Οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί ποιοῦντες αὐτόν». Αὐτή εἶναι ἡ Θεοτόκος δι' ἧς ἔλαμψεν ἡμῖν ὁ Ἐμμανουήλ πού ἀνέτρεψεν τήν πρώτην κατάραν τῆς Εὐας. Αὐτή εἶναι πού ἔγινε μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός. Καί ἦλθε ἡ καινή κτίσις. Καί φωτίζει τά πάντα ὁ Χριστός, τό φῶς τοῦ κόσμου. Καί σκέπει τά πάντα ἡ Θεομητορική στοργή τῆς Παναγίας. Καί ὑπάρχουν οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ, τά ὑπάκουα παιδιά τῆς Παναγίας. Πού μιμοῦνται τή ζωή της κατά δύναμιν, πού δέχονται τήν εὐλογία τοῦ Υἱοῦ της. Καί ἔλκονται καί νικῶνται ἀπό τή στοργή της. «Χαῖρε, στοργή, πάντα πόθον νικῶσα». Καί δέχονται ἐπισκέψεις ἀρχαγγελικές.

Ἐνα τέτοιο ὑπάκουο παιδί τῆς Παναγίας, ἐκλεκτός ἐν μοναχοῖς, εἶναι καί ὁ ἀνώνυμος ὑποτακτικός πού δέχτηκε ἀπό τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ τόν οὐράνιο ὕμνο στό λάκκο τῆς Καψάλας. Σταματᾶνε οἱ σκέψεις, οἱ ιδέες, καί ἐκβλύζουν τά πάντα σ' ἕνα ὕμνο δοξολογίας, αἶνο καί μακαρισμό τῆς Παρθένου Θεοτόκου: «Ἄξιον ἐστίν ὡς ἀληθῶς...». Εἶναι ὁ ὕμνος πού ἐψάλη ἀπό τόν Ἀρχάγγελο. Εἶναι τό μεγαλυνάριο πού συγκεντρώνει ὅλους τούς ὕμνους καί προχωρεῖ ἀπό τό λάκκο τοῦ Ἄδιν στή θάλασσα τῶν χαρισμάτων τῆς Παναγίας. ἔκαμε δῶρο τήν πέτρα πού χαρακτήκαν τά λόγια τοῦ ὕμνου, τόν ἀγγελολογία ἦχο, καί τήν ἅγια εἰκόνα τῆς Θεοτόκου μπροστά στήν ὁποία ἔψαλε ὁ ἄγγελος.

Καί αὐτός ἔφυγε. Ἐμεινε ἀγνωστος καί ἀνώνυμος. Τοῦ φτάνει νά ζῆ μέ τούς ἀγγέλους ἔσαι καί νά ψάλλῃ μέ τίς οὐράνιες χοροστασίες τόν ὕμνο τῆς Παρθένου, τό «Ἄξιον ἐστίν». Καί νά μετέχῃ τῆς χάριτος τοῦ ἀνωμένου ὀνόματος, πού εἶναι ὁ Κύριος. Καί ὁ ἀνώνυμος μοναχός χαιρέται μόνον ὅταν ἐμεῖς χαιρώμαστε τή χαρά τῶν ἀγγέλων καί ὑμνοῦμε τή Θεομήτορα καί δεχόμαστε τή θεία της εὐμένεια. Καί αὐτό εἶναι τό ὄνομα του, ὁ πλοῦτος του, ἡ ζωή του, ἡ τρυφή του, ἡ δόξα καί ἡ ἀνάπαυσι του· νά μήν ἔχῃ ἀνάπαυσι (Ἀποκ. δ', 8) καί νά ψάλλῃ διά παντός μετά τῶν μακαρίων πνευμάτων τό «Ἄξιον ἐστίν» τῆς Παρθένου. Καί τό «ἄξιον τό ἄρνιον» τῆς

Ἀποκαλύψεως (ε', 12).

Καί ὁ ὕμνος αὐτός ἔγινε ὕμνος παναγιορείτικος. Ὑμνος πανορθόδοξος. Ὑμνος πού μπῆκε στήν καρδιά τῆς θείας λειτουργίας. Καί ἡ εἰκόνα τοῦ «Ἄξιον ἐστίν τοποθετήθηκε στήν κεντρικώτερη καί ψηλότερη θέσι τοῦ συνθρόνου στό ναό τοῦ Πρωτάτου. Καί στήν θεία ἀναφορά, ἀφοῦ θά ὑμνήσῃ ὁ Ἱερεὺς τό Θεό μέ τούς λόγους: «Ἄξιον καί δίκαιον σέ ὑμνεῖν, σέ αἰνεῖν, σοί εὐχαριστεῖν...», καί μετά τόν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων ὁ λαός ἐκφώνως καί ἐμμελῶς ψάλλει τό «Ἄξιον ἐστίν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τήν Θεοτόκον...». Ἀφοῦ δοξολογηθῆ καί ὑμνηθῆ, ἀναπεμφθῆ εὐχαριστία στόν ἀόρατο καί ἀκατάληπτον Θεό, δοξολογοῦμε καί τήν ἀειπάρθενο κόρη, τῆ Θεοτόκο Μαρία, τῶν ἀσωμάτων τό ἄσμα καί τῶν πιστῶν τό ἐγκαλώπισμα. Αὐτή εἶναι ἡ προσφορά τῆς ἀνθρωπότητος στό Θεό, ἡ καθαρότητι ἀγγέλους ὑπεράρασα. «Ἡμεῖς προσφέρομεν Μητέρα Παρθένον».

Καί τώρα πού γιορτάζουμε τά χίλια χρόνια τοῦ ἀγγελοδίδακτου ὕμνου, δέν κάνουμε ἀπλή ἱστορική ἀναδρομή. Ζοῦμε ἐδῶ ἐκεῖνο τό θαῦμα τώρα. Ἔχομε τήν ἴδια ἅγια εἰκόνα μπροστά μας. Ἔχομε τόν ἀρχάγγελο Γαβριήλ πού ψάλλει μετά τῶν μακαρίων πνευμάτων. Ἔχομε τόν ἀνώνυμο μοναχό καί τόν ἄγνωστο ἀγιογράφο. Ἔχομε συγκεντρωμένους ὅλους τούς ἐπωνύμους καί ἀνωνύμους, οἱ ὁποῖοι στούς αἰῶνες πού πέρασαν, ταπεινώθηκαν, ἔκλαψαν, πόνεσαν, ἀγάπησαν καί ἄκουσαν ὕμνους ἀνάκουστους, εἶδαν ὀράματα μυστικά, τράφηκαν μέ οὐράνιο μάννα, ἐνετρύφησαν στή χαρά τοῦ παραδείσου, νίκησαν τή φθορά καί μπῆκαν θεία χάριτι στήν ἐλευθερία τῆς μελλούσης Βασιλείας.

Ἐδῶ, διά τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Θεανθρώπου, στή θεία Λειτουργία εἶναι παρόντα πάντα. Αὐτή εἶναι πού κατήργησε τούς φραγμούς, εἶναι ἡ ἐν χρόνῳ τόν ἄχρονον ἀφράστως κυήσασα, ἡ τῷ θείῳ τόκῳ της τυπώσασα τόν ἕξω τόπου τῆ θεότητι ὑπάρχοντα. Καί τούς κοσμικῶς καί χρονικῶς διεσπαρμένους ὁμοχώρους καί συγχρόνους ποιεῖ. Διά τοῦ θείου τόκου της ἀνήχθημεν ἐν ὑπερώῳ λειτουργικῶ τόπῳ ὅπου τά φοβερά τελεσιουργεῖται.

Γιά ὅλα αὐτά ἄξιον ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν τήν Θεοτόκον.

Καί μεῖς ἀξιωνόμαστε νά μένομε στό περβόλι της. Καί εἶναι κατά χάριν μεθ' ἡμῶν. Ἐνῶ μετέστη πρός τήν ζωήν, τόν κόσμον οὐ κατέλιπε. Καί γέμισε τούς λάκκους καί τά ὑψώματα τοῦ Ὄρους μέ παιδιὰ δικά της, ταπεινά καί ἅγια, πού ψάλλουν μέ ἀγγέλους. Καί τούς κάνει συντροφιά ἡ Θεομήτωρ. Καί γράφονται στίς καρδιές καί τίς πέτρες θεῖοι ὕμνοι. Καί μένουν στήν ἀτμόσφαιρα καί στά κελλιά καί τά χώματα καί τή μνήμη ἀρώματα οὐράνιας εὐωδίας. Καί φωτίζουν τόν ὀρίζοντα τῆ νύχτα καί τή μέρα θεῖες ὀπτασίες. Καί καθημερινῶς ὑμνοῦμε «τήν καθάραν οἱ ἀκάθαροι».

Εἶναι τά κελλιά, τά μοναστήρια, τά ἡσυχαστήρια, τά μονοπάτια, τά κοιμητήρια γεμάτα θεομητορική παρουσία καί κατάνυξι, πού νίκησε τό θάνατο, καταργεῖ τίς ἀποστάσεις καί γεμίζει τά πάντα παρηγοριά. Γι' αὐτό δοξολογοῦμε, εὐγνωμονοῦμε καί νοιώθουμε ὅτι εἶναι φοβερός ὁ τόπος οὗτος. Δέν εἶναι τίποτα ἄλλο, ἀλλ' οἶκος Θεοῦ. Καί αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Εἶναι ἀναρίθμητα τά θαύματα τῆς Παναγίας, τῆς Παρθένου, τῆς φοβεραῆς προστασίας τοῦ Ὁρους, τῆς Πορταϊτίσσης, τῆς Γλυκοφιλούσης, τῆς Ὁδηγητρίας, τῆς Γοργοπηκῆς, τῆς Ἐσφαγμένης, τῆς Κουκουζέλισσας. Τῆς χάριτος τῆς φανεραῆς καί ἀγνώστου τῆς Παναγίας.

Παρ' ὅλες τίς ἀδυναμίες μας, παρ' ὅλες τίς ἐπιθέσεις διά τῶν αἰώνων, τῶν πειρατῶν, τῶν κουρσάρων, τῶν κατακτητῶν, τῶν δαιμόνων, τῶν ποικίλων πειρασμῶν, τό Ὅρος μένει ἅγιο καί ἱερό, μοναχικόν καταγώγιον, ιδιαίτατον ἐνδιαίτημα τῆς Παρθένου. Καί εἶναι σ' αὐτό κατά τήν ἀψευδῆ ὑπόσχεσί της ἡ Θεοτόκος ἄμαχος σύμμαχος, τῶν πρακτέων ὑφηγητής, τῶν μή πρακτέων ἐρμηνευτής, τροφεύς, κηδεμών καί ἰατρός.

Καί ἐφ' ὅσον τόσες φορές κάθε μέρα, τώρα καί χίλια χρόνια, ἔμεινε ἡ Κυρία Θεοτόκος πιστή στήν ὑπόσχεσί της, εἴμαστε βέβαιοι ὅτι αὕτη ἡ ὄντως φιλόστοργος μητέρα θά μᾶς συμπαρασταθῇ καί τήν ὥρα τῆ φοβερά τῆς δίκης καί θά γίνῃ πρέσβυς πρὸς τόν Υἱόν της, ὅπως μᾶς ὑποσχέθηκε, ὅταν ἐκεῖνος ἔλθῃ κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς.

Ἔτσι, ἐκτός ἀπό τά μέγιστα γεγονότα τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, τά ὁποῖα δι' αὐτῆς διεπράχθη, εἶναι ἄξιον καί δίκαιον νά ποῦμε καί νά ψάλωμε καί γιά τά χίλια χρόνια τῆς παρουσίας τῆς Κυρίας Θεοτόκου στό Περβόλι της ἀκόμη μιά φορά μ' ὅλη μας τήν καρδιά τό:

«Ἄξιον ἐστίν ὡς ἀληθῶς
μακαρίζειν σε τήν Θεοτόκον...»

Πηγή: agiazoni.gr